

IRENA TOPINKOVÁ
(Praha)

Grafická škola, činnost v několika nakladatelstvích, poslední v bývalém nakladatelství Odeon. Básně píše až od roku 2013. Vydala tři rozsáhlé sbírky básní, ilustrované vlastními fotografiemi: prvotina **Když nespím**, nyní je v prodeji její dotisk, **Noční úvahy**, již rozebrané, a **Výkřik do tmy**. Publikuje ve sbornících, antologiích, v časopise Divoké víno, nebo svoji poezii prezentuje v pořadech pro veřejnost, např. v pásmu „Slova na křídlech hudby“ s houslovým virtuózem Alexandrem Shonertem, v legendárním pořadu „Zelené peří“, ve Večerech přiměřených depresí, atd. Je členkou Pegasu, Pražského klubu spisovatelů, Dialogu na cestě a Sdružení výtvarníků České republiky. Z literárních soutěží má řadu ocenění. Tři přiložené básně zvítězily v projektu Emoce 2019

Naděje umírá poslední

*Vymletou cestou dřevou
rachotí kára života
všude bodláčí
a málo sedmikrásek.
Kára kvílí
naříká
všude nenávisť
a málo lásek.
Jak osel za mrkvi
vleče se unaveně
v bláhové naději,
že zítra to bude jiné.
Kolem vlci vyjí
co dělat
výt taky,
když jde o přežití?
Snaží se nerozsypat
dovléct na rozcestí
co když je za ním naděje
a kousek štěstí?*

Filipjakubská noc

*Zahrada
ovládaná černou nocí
Otevřeným prostranstvím
zakvílel vítr
a prořízl teplou noc
jako nůž
Od lesní samoty
na větrných perutích
přilétá skučení
divoké
šílené
smyslné hudby
nabitě příběhy
S každým vzlykem saxofonu
očekáváte dívky na jiskřících košťatech
v divokém reji*

*Budou se řídit mezi oblaky
za letu měnit ve veselé
chlupaté čerty
a zase zpět
v rozevláté krasavice
Saxofony šílí
Noc šílí
Co jiného by to mohlo být
na oné lesní samotě
než neskutečně
nádherný sabat
kdy nebe spojilo se s peklem
v naprostém okouzlení*

Listopadová noční Kampa

*Slepec hrál na flétnu
a noční
podzimní Kampa
mu naslouchala
Vítr hnal v kruzích suché listy
Tiše – ještě tišeji
Tenké prsty přebíhají po otvorech
Vítr vrhá listí do tváře
Je bezva mít po ruce
kus zpívajícího dřeva
uklidňující
když člověk sám chce
Hrál krásně
jen pro sebe
v tak pozdní noční hodině
turisté nejsou
Slepec hrál nejprve sám
potom ve dvou
nakonec ve třech
spolu s větrem
zpívajícím v komínech
Ještě pořád zbývá kus noci
U nohy mu uvízl list
pak další
Sedíte – li mnoho hodin nehybně
příroda
vás zařadí do svého koloběhu
Listy se budou lepít
k vašim kořenům
ptáci budou usedat na větve
a vítr vás zahrne pískem
Slepec si představil sám sebe
jako stromočlověka
a rozesmál se*